

Határozatok Tára

C-542/09. sz. ügy

**Európai Bizottság
kontra
Holland Királyság**

„Tagállami kötelezettségszegés — Személyek szabad mozgása — A migráns munkavállalók és családtagjaik oktatáshoz való hozzáférése — Az érintett tagállam területén kívül folytatott felsőfokú tanulmányok finanszírozása — A helyben lakás követelménye”

Az ítélet összefoglalása

- Személyek szabad mozgása — Munkavállalók — Egyenlő bánásmód — Szociális kedvezmények*
(EUMSZ 45. cikk; a 2434/92 rendelettel módosított 1612/68 tanácsi rendelet, 7. cikk, (2) bekezdés)
- Személyek szabad mozgása — Munkavállalók — Egyenlő bánásmód — Szociális kedvezmények — Munkavállaló gyermekeinek az oktatáshoz való hozzáférése*
(EUMSZ 45. cikk; a 2434/92 rendelettel módosított 1612/68 tanácsi rendelet, 7. cikk, (2) bekezdés, és 12. cikk)

1. Az a tagállam, amely a migráns munkavállalóktól és az általuk eltartott családtagoktól a külföldi felsőfokú tanulmányokra történő beiratkozás előtti hat év során három év helyben lakás követelményének teljesítését követeli meg a külföldi tanulmányok támogatására való jogosultság megszerzéséhez, nem teljesíti az EUMSZ 45. cikkből, valamint a 2434/92 rendelettel módosított, a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló 1612/68 rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

E feltétel azzal a kockázattal jár, hogy azt főként a migráns munkavállalók és más tagállamok állampolgárainak kárára alkalmazzák, mivelhogy a belföldi lakóhellyel nem rendelkező személyek leggyakrabban külföldi állampolgárok. Ebben az összefüggésben közömbös, hogy a vitatott intézkedés adott esetben hatással van az e követelménynek eleget tenni nem képes belföldi állampolgárokra és más tagállamok állampolgáira egyaránt. Ahhoz, hogy valamely intézkedést közvetetten hátrányosan megkülönböztetőnek lehessen minősíteni, nem szükséges, hogy az összes belföldi állampolgárt előnyben részesítse, vagy hogy kizárólag más tagállamok állampolgárait érintse hátrányosan, a belföldi állampolgárokat pedig ne.

Az indokolatlan pénzügyi teher elkerülésének célkitűzése nem minősül a belföldi állampolgár munkavállalók és a más tagállamok munkavállalói közötti ilyen bánásmódbeli egyenlőtlenséget igazoló, közérdeken alapuló nyomós oknak. A migráns munkavállalókat és a határ menti ingázókat illetően a valamely tagállam munkaerőpiacán való elhelyezkedés főszabály szerint létrehozza az e tagállam társadalmába való szükséges mértékű beilleszkedést, lehetővé téve a szociális kedvezmények tekintetében a belföldi munkavállalókhöz viszonyított egyenlő bánásmódban való részesülést. Ezen elv nem csupán minden foglalkoztatási és munkafeltételre vonatkozik, hanem minden olyan kedvezményre is – függetlenül attól, hogy az a munkaszerződéshez kapcsolódik-e, vagy sem –, amelyet

általában a hazai munkavállalók esetében, főként objektív munkavállalói minőségük folytán vagy az állam területén való állandó lakóhellyel rendelkezés egyszerű ténye alapján nyújtanak. A beilleszkedés többek között abból ered, hogy a fogadó tagállamban az általa végzett kereső tevékenység után fizetett pénzügyi hozzájárulás révén a migráns munkavállaló is hozzájárul ezen állam szociális politikájának finanszírozásához, és annak előnyeit ugyanolyan feltételek mellett kell élveznie, mint a belföldi munkavállalóknak.

E szabályozást nem igazolja a hallgatói mobilitás előmozdítása. Ezen igazolás közérdeken alapuló nyomós oknak minősül, amely alkalmas arra, hogy igazolja az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének korlátozását. Mindazonáltal a Szerződésben biztosított alapvető szabadságot – mint amilyen a munkavállalók szabad mozgása – korlátozó szabályozás csak akkor igazolható érvényesen, ha alkalmas a kitűzött cél megvalósítására, és nem haladja meg az e cél eléréséhez szükséges mértéket. Márpedig az említett intézkedés túlságosan kizáró jellegű. Az érintett tagállam területén való helyben lakás meghatározott időtartamának előírásával ugyanis az úgynevezett „hatból három év” szabály olyan tényezőt részesít előnyben, amely nem feltétlenül az egyetlen jellemzője az érdekelt és az említett tagállam közötti kapcsolat valós szintjének.

(vö. 38., 65–66., 69., 72–73., 86., 89. pont és a rendelkező rész)

2. A migráns munkavállaló családtagjai az e munkavállalót a 2434/92 rendelettel módosított, a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló 1612/68 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján megillető egyenlő bánásmód közvetlen kedvezményezettjei. Mivel a migráns munkavállaló gyermekének nyújtott tanulmányi támogatás a migráns munkavállaló számára szociális kedvezménynek minősül, a gyermek maga hivatkozhat e rendelkezésre e támogatás megszerzése érdekében, ha a nemzeti jog értelmében azt közvetlenül a hallgatónak nyújtják. Ezen előny azonban a migráns munkavállaló számára csak akkor minősül az említett rendelkezés értelmében vett szociális kedvezménynek, ha továbbra is ő gondoskodik a gyermeke ellátásáról.

Azonban e rendelet 12. cikke az oktatáshoz való hozzáférésre vonatkozó saját jogot biztosít a migráns munkavállalók gyermekeinek. E jogosultság nincs alárendelve sem az eltartott gyermek jogállásának, sem a szülőknek a fogadó tagállamban való tartózkodásra vonatkozó jogának. E jogosultság nem korlátozódik a migráns munkavállalók gyermekeire, mivel megilleti a korábbi migráns munkavállalók gyermekeit is. A 12. cikk csak azt írja elő, hogy a gyermeknek a szüleivel vagy az egyik szülőjével kellett együtt élnie valamely tagállamban, amikor ugyanott valamelyik szülője munkavállalóként tartózkodott.

Igaz ugyan, hogy az 1612/68 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének és 12. cikkének eltérő a személyi hatálya, de ez nem változtat azon, hogy mind a két cikk – azonos módon – olyan általános szabályt fogalmaz meg az oktatás terén, amely minden tagállamot kötelez arra, hogy biztosítsa a saját állampolgárai, valamint a területén letelepedett, más tagállam állampolgárságával rendelkező munkavállalók gyermekei közötti egyenlő bánásmódot.

A 7. cikk (2) bekezdésében előírt egyenlő bánásmód kötelezettsége személyi hatályának terjedelme nem függhet a hátrányos megkülönböztetés jellegétől.

(vö. 48–51., 53. pont)